

СТИВЪН АР ПО ИНСТАНЦИИТЕ

Превод от английски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

— Джордж! — каза Клара, като сдържаше с усилие гнева си. — Все пак ти можеш да го помолиш. Най-сетне ти мишка ли си или гол охлюв?

— Но нали аз всяка нощ го премествам — възрази Джордж, като напразно се мъчеше да успокои жена си.

— Разбира се! А той всяка сутрин го връща обратно. Джордж, аз ще полудея: ами ако нещо се случи с децата? Още сега върви и го убеди да го махне незабавно!

— Струва ли си? — разсеяно запита Джордж. — Ами ако им е неприятно да научат за нас?

— Те сами са си виновни, че сме тук — каза сърдито Клара. — Нали съвсем съзнателно са подложили твоя прапрадядо Майкъл на твърдо облъчване.

Те така дълго бяха живели тук, че бяха усвоили човешките обичаи и език, дори бяха взели човешки имена.

— Джордж! — умолително каза Клара. — Ти само го помоли. Уговори го. Обясни му, че напразно губи времето си...

Щом чу шума на парцала от другата страна на стената, Джордж стана и излезе през централния вход. Капанът още беше встрани — там, където го беше преместил нощес.

— Здравейте! — каза Джордж.

Прислужникът престана да мете и с недоумение се огледа.

— Здравейте! — изпищя Джордж, чувствайки, че гласът му прекъсва.

Прислужникът погледна надолу и видя мишката.

— Здравсти — каза той.

Прислужникът беше необразован човек и като видя мишка, която вика „здравейте!“, така си и помисли, че пред него е мишка, която вика „здравейте!“

— Капанът! — пищеше пронизително мишката.

— Е, та какво, капанът? — попита старецът.

— Моята жена не иска да го поставяте пред главния ни вход — обясни Джордж. — Страхува се, че децата могат да попаднат в него.

— Извинявайте — каза прислужникът. — Но ми е заповядано да слагам капани за мишки пред всяка дупка. Това е атомен център и на нас мишки не ни трябват.

— Не, трябва! — започна да спори Джордж. — Те самите докараха тук прапрадядо ми Майкъл и го подложиха на твърдо облъчване. А откъде бих се взел иначе аз?

— Моята работа е малка — озъби се прислужникът. — Казано ми е да слагам и аз слагам.

— А какво да кажа на жена си? — завика Джордж.

Това подеждствува на прислужника. Той също беше женен.

— Добре де, ще приказвам с домакина — каза той.

— Е? Какво каза той? — запита Клара, щом Джордж се върна у дома.

— Каза, че ще поговори с домакина — отвърна Джордж, като с облекчение се настаняваше в креслото.

— Джордж! — нареди Клара. — Още сега отивай в стаята на домакина и провери ще приказва ли с него, или не!

Джордж покорно стана от креслото.

— В стая сто и дванайста мишката не иска пред главния им вход да има капан — съобщи прислужникът без предисловия.

— Ти да не си побъркан? — запита домакинът.

Прислужникът повдигна рамене.

— Та какво да му кажа?

— Кажи му да дойде при мен — отвърна домакинът, възхищавайки се от собствената си находчивост.

— Аз съм тук! — викна Джордж и излезе от дупката, като уверено заобиколи поставения пред нея капан.

— Господи! — тихо прошепна домакинът. Той беше малко нещо образован. — Халюцинация!

— Жена ми иска да се махне капанът — търпеливо обясни Джордж. — Страхува се децата да не попаднат случайно вътре.

— Виждаш ли го? — попита домакинът объркано и все още шепнешком.

— Ами че как — отвърна прислужникът. — Същият, дето ви казвах, от сто и дванайста стая.

— Нещо не съм добре — рече със слаб глас домакинът. — Ще поговоря с началника на администрацията. Това е въпрос от правилника за вътрешен ред.

— Ти ще дойдеш с мен — побърза да добави той, когато прислужникът тръгна към вратата. — Още един свидетел няма да е

излишен.

Началникът на администрацията беше слаб, блед човек с уморени очи.

— Върви си! — унило каза той на Джордж. — Току-що обясних на двама души, че не съществуваш.

— Но жена ми иска да се махне капанът, това е опасно за децата! — оплака се Джордж. — Какво да й кажа?

Това подеждва и на началника на администрацията.

— Формално погледнато — каза той, — това е въпрос на сигурността. — Вдигна с облекчение слушалката и позвъни на офицера от службата за сигурност.

Скоро вратата рязко се отвори и в кабинета влезе висок човек с всевиждащи очи.

— Здравейте! — извика Джордж.

— Здравейте! — отвърна офицерът от службата за сигурност. — В моите списъци ви няма. Засекретен ли сте?

— Не! — викна в отговор Джордж. — Жена ми иска да се махне капанът пред парадния ни вход.

— А той засекретен ли е? — с гръмък глас парира офицерът от службата за сигурност.

— Не.

Устните на офицера се свиха в тънка, сурова линия.

— Въпиешо нарушение на инструкцията — кресна той.

— А капана ще махнете ли? — попита Джордж.

— Нямам право, докато вие не бъдете засекретени — отвърна офицерът, обърна се и тръгна към вратата.

— А какво да кажа на жена си? — викна след него Джордж.

— Кажете, че ще запитам Комисията по атомната енергия с копия в Министерството на отбраната и във ФБР.

Като получи рапорта на офицера от службата за сигурност, комисията веднага изпрати в центъра цял отряд психиатри. Когато психиатрите докладваха резултатите от обследването си, веднага ги предадоха на грижите на друг отряд психиатри. След това Комисията по атомната енергия свика съвещание на представителите на Министерството на отбраната, ФБР, Управлението по защита на природата, Департамента за общественото здравеопазване,

Департамента по имиграцията и натурализацията, Департамента по въпросите за Аляска. Последната покана бе резултат на грешка.

Една дебела вашингтонска мишка доведе Джордж до дупката в ъгъла на заседателната зала, където беше съвещанието. Зад дългата маса седяха седем души.

— Да ги бомбардираме! — ревна генералът и удари с юмрук по масата. — Да им нанесем съкрушителен ядрен удар, преди да са нападнали първи!

— А не може ли да ги изпратим в Аляска? — нерешително се осведоми представителят на Департамента по въпросите за Аляска, като се мъчеше да разбере защо е поканен.

— Моята жена би искала да се махне капанът пред нашия главен вход — високо се обади Джордж и всички се обърнаха към него. — Страхува се за децата.

— Кой сте вие? — сурово попита представителят на Департамента по имиграцията и натурализацията.

— Аз съм Джордж. Пред входа ми стои капан.

— Как сте попаднали тук? — запита страшно представителят на ФБР. — Това е закрито заседание! Шпионирате, а!

— Не съм шпионирал! — възкликна Джордж. — Аз просто дойдох да помоля да махнете капана.

— Заплашвате ли ни?

— Не — отвърна Джордж и се изкатери по крака на масата. — Ние не заплашваме никого. Ние сме просто мишки. Не умеем да заплашваме.

Той плъзна погледа си по седемте гигантски лица над масата и веднага осъзна: тези хора са изплашени от това, че е мишка. Обхвана го страшното предчувствие, че няма да излезе жив от това съвещание. Затова деблокира съзнанието си — нека неговите близки и въобще всички мишки-телепати да следят какво става.

— Какво, да не би да твърдите, че не знаете, че потомството на една мишка, на вашия прапрадядо Майкъл, наброява вече 12 милиарда и четири пъти превъзхожда числеността на цялото население на Земята? — насмешливо каза представителят на Управлението за защита на природата, скривайки ужаса си под войнствена маска.

— Не, не знаех това — каза Джордж, дърпайки се от огромния поклащащ се пръст. — Ние мишките не унищожаваме нищо просто

така.

— А вие можете да прегризете кабелите на всеки самолет, танк, камион, влак или кораб и да ги извадите напълно от строя. Това също ли не ви е идвало на ум? — намеси се генералът.

— А за това, че можете да извадите от строя и да взривите всичките ни атомни съоръжения, вие също ли не сте мислили? — запита представителят на Комисията по атомната енергия.

Джордж заплака.

— И на ум не ми е идвало — бърбеше той, хлипайки. — Ние, мишките, не сме такива...

— Глупости — каза генералът. — Такъв е неизменният закон на природата. Ние трябва да ви убием или вие ще избием нас! — генералът ревеше по-силно от всички, защото се страхуваше повече от останалите. Дланта му, огромна и ужасна, стремително се спусна върху малкия, мокър, ридаещ Джордж. Но Джордж вече беше успял да се спусне по крака на стола и се носеше към дупката в стената.

Бедният Джордж, изплашен до смърт, бягаше с всички сили по мишите коридори и нито веднъж не спря да поеме дъх, докато не стигна във влака. Но, разбира се, влаковете вече не вървяха. Мишките-телепати бяха прегризали всички кабели, всички телефонни линии, всички линии на далекопроводите, всички телеграфни линии, кабелите на всички самолети, танкове, камиони, влакове и кораби. Освен това те бяха унищожили всички документи по света — до един.

Така че Джордж трябваше да се завръща пеш у дома, в атомния център, запазен в паметта на прапрадядо Майкъл.

Когато стигна у дома си, пред главния вход имаше капан.

Клара го целуна и каза:

— Джордж! Ти трябва да приказваш с прислужника за тоя капан.

И Джордж излезе веднага, защото отвъд стената шумеше парцалът.

— Здравейте! — извика той.

— Здравсти! — отвърна прислужникът. — Върна се, значи, а?

— Жена ми иска да махнат тоя капан — каза Джордж. — Тя се страхува за децата.

— Извинявам се — каза прислужникът. — Наредено ми беше да поставя по един капан пред всяка миша дупка.

— А защо не си отидохте заедно с останалите хора? — завика Джордж.

— Ти не викай де — каза прислужникът и обясни: — Остарях аз, не ми се мести. Пък и наблизо имам ферма.

— А какво да кажа на жена си за капана? — запита Джордж.

— Кажи й, че ще питам домакина, ако се върне някога.

Джордж си отиде и предаде на Клара думите му.

— Джордж! — тропна с лапичка тя. — Аз не мога да живея, докато там има капани! Знаеш, че домакинът няма да се върне тук. Затова трябва да го намериш сам!

Джордж знаеше, че почти никъде не бяха останали хора. Той приближи към любимото си кресло и решително се отпусна в него.

— Клара — каза той, взимайки книгата, — можеш да заминеш или да останеш, както намериш за добре, но аз не мога да направя нищо повече. Заради този капан аз загубих цял месец, но така и не постигнах нищо. И нямам никакво намерение да започвам всичко отначало.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 26/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.